

СРЕБЪРНАТА СТРЕЛА

enthusiast
Children's
Books

НЕЗАБРАВИМО ПРИКЛЮЧЕНИЕ С ВЪЛШЕБЕН ВЛАК

ЛЕВ ГРОСМАН

СРЕБЪРНАТА СТРЕЛА

Лев Гросман
Превод от английски език:
Анелия Янева

София, 2022

enthusiast
| Children's
| Books

Lev Grossman
The Silver Arrow

Copyright © 2020 by Lev Grossman
Interior illustrations by Tracy Bishop

Cover art by Brandon Dorman. Cover design by Sasha Illingworth. Cover
copyright © 2020 by Hachette Book Group, Inc.

Лев Гросман
Сребърната стрела

© Анелия Янева, превод, 2022
© Брандън Дорман, илюстрации на корица, 2022
© Саша Илингворт, дизайн на корица, 2022
© Трейси Бишоп, вътрешни илюстрации, 2022
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникаейшънс енд
пъблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-445-2

На Лили, Хали и Баз

1

ВУЙЧО ХЪРБЪРТ Е ЛОШ ЧОВЕК

КЕЙТ ЗНАЕШЕ САМО ДВЕ НЕЩА ЗА ВУЙЧО си Хърбърт: той беше много богат и крайно безотговорен.

Това беше положението. Сигурно ще речете, че все трябва да има и още нещо – той ù беше вуйчо все пак, – но работата беше там, че всъщност тя така и не се беше срещала с вуйчо Хърбърт. Даже на снимка не го беше виждала. Той беше брат на майка ù, а майка ù и вуйчо Хърбърт не се спогаждаха.

Което беше странно, като се замисли човек. Така де, Кейт имаше по-малък брат, Том, който беше гнусен и ужасен, но виждате ли, тя не можеше дори да си представи да не го вижда поне от гъжд на вятър. При възрастните обаче нещата явно стояха другояче.

Вуйчо Хърбърт никога не ги навестяваше. Нито пък се обаждаше. Къде ли живееше? Какво ли правеше по цял ден? Кейт си го представяше как върши всички ония чудатости, присъщи на богатите хора, като например да пътешества до далечни острови, да колекционира екзотични домашни любимци и знае ли човек, да си купува цяла къща от джунджуфилови меденки, която после да си изяде сам. Тя специално точно това би направила.

Но всичко около вуйчо ù беше една голяма мистерия. Единственото, за което родителите на Кейт бяха категорични, бе, че вуйчо Хърбърт е мързелив, има прекалено много пари и е без грам чувство за отговорност. Ето защо Кейт се питаше как такъв мързелив и безотговорен човек е успял да сложи ръка на всичките тия пари, но възрастните никога не си правеха труда да обясняват подобни противоречия. Те просто сменяха темата.

Което не означава, че родителите на Кейт бяха лоши хора. Честна дума, наистина не бяха такива. Просто родителството, изглежда, никога не е било начело в списъка с техните приоритети. Те излизаха рано за работа и се връщаха късно, а дори когато си бяха у дома, не откъсваха поглед от своите телефони и компютри, придавайки си вид на сериозни отрудени хора. За разлика от вуйчо Хърбърт те непрекъснато работеха и бяха изключително отговорни, но като че ли това не им носеше много пари.

Може би тъкмо заради това той толкова ги гразнеше. Така или иначе, те май никога нямаха много време за Кейт.

Кейт обаче имаше колкото искаш време за Кейт. Понякога то даже изглеждаше твърде много. Тя караше колелото си, играеше видео игри, пишеше си домашните, играеше с приятелите си и от време на време си играеше дори с Том. В своя клас Кейт не беше сред децата с особени таланти – като например да рисува, едновременно да жонглира с четири торбички с бобени зърна, или пък да разпознава редки гъби и да знае кои са ядливи и кои не, макар често да ѝ се щеше да е такава. Но пък четеше много; даже се налагаше отегчително често да ѝ казват да затвори книгата, докато вечеря на масата. Родителите ѝ я пратиha на уроци по пиано и по тенис. (Том го пратиha на уроци по чело и по хапкидо*.)

* Корейско бойно изкуство. – Бел. прев.

Обаче имаше дни, когато, колкото и да блъскаше по клавишите на махагоновото пиано в дневната и колкото и да наказваше гаражната врата със своя форхенд и бекхенд, Кейт се чувстваше неспокойна. Нетърпелива. Какъв беше смисълът? Тя още беше толкова малка, че можеше да върши само някакви детски работи, но пък вече беше и достатъчно голяма, за да иска нещо повече от това да играе на игри и да прави нещата наужким. Усецаше се готова за нещо по-възвращащо. По-истинско. Нещо, което действително има смисъл.

Такова занимание обаче не ѝ се предлагаше. За нея имаше само кукли и видео игри, тенис и пиано. Животът, описан в книгите, винаги ѝ се струваше толкова интересен, но трябваше ли да го живее наистина, нищо особено не се случваше. А за разлика от книгите в него нямаше как да пропусне скучните пасажи.

Май точно заради това в навечерието на единадесетия си рожден ден Кейт седна и написа писмо до вуйчо Хърбърт. Ето какво гласеше то:

Драги вуйчо Хърбърт,

Ти не ме познаваш, но аз съм твоята племенница Кейт и тъй като утре е рожденият ми ден, а ти си супер богат, дали според теб е възможно, моля, да ми изпратиш подарък?

*С най-топли чувства,
Кейт*

Когато го препрочете, тя вече не беше уверена, че това е най-страхотното писмо, което някой някога е писал, а не беше и на сто процента сигурна, че думичката *моля* е на правилното място. Но за сметка на това беше напълно убедена, че писмото изразява нейната лична правда, за което преподавателката ѝ по езикови изкуства винаги твърдеше, че е нещо важно. Така че тя пусна писмото в пощенската кутия. Най-вероятно никой никога нямаше да го прочете, защото не беше написала адреса на получателя върху пощенския плик – не знаеше къде живее вуйчо Хърбърт. Даже марка не беше залепила.

Коего направи изненадата още по-голяма, защото още на следващата сутрин подаръкът от вуйчо Хърбърт пристигна. Това беше влак.

Кейт не си представяше точно влак. Не си падаше много по влаковете, това беше по-скоро като за Том.

Кейт повече харесваше книгите, ЛЕГО, както и Вживотните – ония малки сладки животинчета, които караха ванове и по които всички в нейния клас бяха луди, тя също – по неизвестна причина, която не можеше да обясни.

Но в края на краищата тя не беше поускала нищо конкретно за подарък, а и се досещаше, че вуйчо ѝ вероятно няма особен опит с децата. Тъй. Затова Кейт се опита да приеме нещата философски.

Но най-изненадващото беше колко голям е този влак. Така че, това нещо беше наистина огромно. Прекалено голямо, че да го пратиш по пощата. То пристигна до техния дом на специално укрепен камион с платформа, двойно по-широка от обикновената, и с двадесет и осем колела. Том ги преброи. Нещото беше огромно, черно и ужасно сложно. Всъщност изобщо не изглеждаше като играчка, приличаше на истински, съвсем реален парен влак в естествени размери.

– Това е, обясни вуйчо Хърбърт, защото наистина е истински.

Вуйчо Хърбърт беше дошъл да ѝ го достави лично и пристигна в банановожълт електромобил „Тесла“, така безумно лъскав и елегантен, така тунингован, че по-скоро приличаше на някоя от количките „Хот уилс“ на Том. Вуйчото се оказа пълен човек с оредяваща кестенява коса и кръгло, благовъзпитано лице. Приличаше на учител по история или на контролър, който къса билетите на входа на увеселителен парк. Носеше лъснати до

блясък сини кожени обувки и банановожълт костюм, който идеално пасваше на колата му.

Кейт и Том се завтекоха навън и зяпнаха влака. Кейт притежаваше изобилно количество права кестенява коса, подрязана на черта на нивото на брадичката, и малък остър нос, който донякъде ѝ придаваха вид на принцеса, макар тя всъщност да не беше принцеса. Косата на Том беше къса, руса и стърчеше на снопчета, също като на морско свинче, което току-що е станало от сън, но пък имаше същия нос и това донякъде му придаваше вид на принц.

Кейт беше така стъписана, че не успя да намери думи.

– Това определено е голям влак – едва успя да изрече. Нали все пак трябваше да каже нещо.

– Това не е цял влак – скромно отбеляза вуйчо Хърбърт. – Само локомотив. И тендер – вагонът за възлицата точно зад него.

– Колко точно тежи? – попита Том.

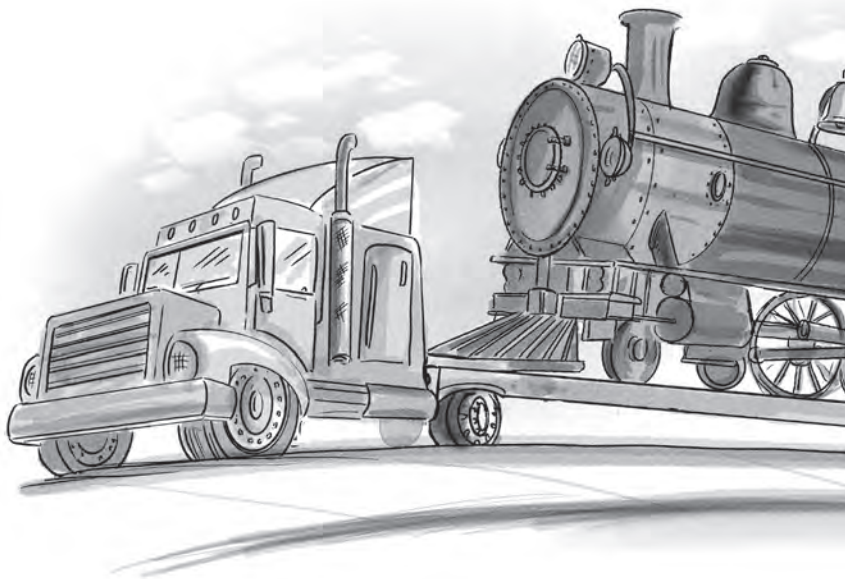
– Сто тона – хладно отвърна вуйчо Хърбърт.

– Нима, съвсем точно ли? – възкликна Кейт. – Наистина ли тежестта му е точно сто тона?

– Ами, не точно – каза вуйчо Хърбърт. – Всъщност тежи сто и два тона. Сто и два тона и тридесет и шест хиляди килограма. Права си да се отнасяш подозрително към кръглите числа.

– И аз така мисля – каза Кейт и действително беше така.

Човек всъщност не си дава сметка колко вероятно огромен е парният локомотив, докато

не го види паркиран пред собствената му къща. Този беше около четири и половина метра висок и петнайсет метра дълъг, имаше си прожектор, камбанка и пълен комплект от турбогенератор, паропроизходни тръби, бутален лост и вентилни клапани. Само колелата му бяха двойно по-високи от Кейт.

Бащата на Кейт също излезе от къщата. Всъщност повечето хора на тяхната улица бяха наизлезли, за да огледат влака. Баща ѝ сложи ръце на хълбоците си.

– Хърбърт – каза той, – какво, за бога, е това?

Той всъщност не каза за бога, но човек няма как да сложи в детска книжка думата, която употреби.

– Това е локомотив – отвърна вуйчо Хърбърт. – Парен локомотив.

– Това и сам мога да видя, но какво прави тук? При това върху камион? И то толкова близо до къщата ми?

– Подарък е за Кейт. И за Том, предполагам, стига тя да пожелае да го сподели. – Той се обърна към Кейт и Том. – *Споделянето е важно нещо.*

Вуйчо Хърбърт определено нямаше голям опит с деца.

– Е, това е мил жест – каза бащата на Кейт, потривайки брадичка. – Но не можа ли просто да ѝ изпратиш някоя играчка?

– Това е играчка!

– Ами, не е точно така, Хърбърт, това не е играчка. Това е *истински локомотив*.

– Предполагам – каза вуйчо Хърбърт. – Технически погледнато обаче, ако тя си играе с него, това по дефиниция е играчка. Ако се замислиш.

Бащата на Кейт замълча и се замисли, което си беше тактическа грешка. Това, което най-вероятно трябваше да направи, помисли си Кейт, беше да си изпусне нервите и да се обади в полицията.

Майка ѝ нямаше този проблем. Тя изскочи от къщата, като се дереше от викане.

– Хърбърт, проклет тѐпак, каква е тая проклетия, какво си мислиш, че правиш?! Още сега да разкараш това нещо от тук! Деца, стойте по-далече от влака!

Това последното го каза, защото, докато тая сценка продължаваше, Кейт и Том се бяха покачили върху платформата на камиона и вече започваха да се катерят по локомотива. Просто нямаше как да се удържат. А при всичките тия трѐби, болтове и спици това си беше като скално катерене.

Двамата неохотно се смѐкнаха долу и се оттеглиха на безопасно разстояние, но Кейт все още не можеше да откъсне поглед от локомотива. Влакът беше огромен, черен и много сложно устроен, с куп загадъчни малки гъжджи, които явно вършеха интересни работи, както и уютна тясна будка, в

която човек да се настани. Изглеждаше застрашителен и завладяващ, също като спящ динозавър. Колкото по-дълго го наблюдаваше, толкова по-интересен ѝ ставаше.

Освен това беше истински. Сякаш винаги го е очаквала, без да знае това. И май започваше да го харесва.

По дължината на тендера, изписани с неголеми бели главни букви, личаха следните думи:

СРЕБЪРНАТА СТРЕЛА

Това беше името му. Надписът беше пронизан от дълга тънка стрела през средата.

Лев Гросман
Сребърната стрела

Превод *Анелия Янева*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Адаптация *Яна Аргиропулос*

Американска. Първо издание
Формат 84x108/32
Печатни коли 15
ISBN 978-619-164-445-2

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблшишнг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ № 31
тел.: 02/ 943 87 16,
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

„Сребърната стрела“ на Лев Гросман е специална книга. Приключенска история, изпълнена с живот и истинско чувство, и разказана с блестящ, непретенциозен стил, който родителите с удоволствие ще четат на глас.

— Wall Street Journal

